

Motto: "Un geniu este, de plânge sau de râde, un gânditor care lasă o dâră sonoră de foc pe traiectoria lui cosmică, dând o lecție de construcție umanității". (George Călinescu - Revista "Contemporanul", ian. 1965, în "Cronica optimistului").

Este sincer de aplaudat temeritatea de care a dat dovadă, cunoscutul istoric, prof. conf. univ. Aurel David când, din iubire și admirație pentru Mihai Eminescu, fascinat de aprecierea ultimă a lui George Călinescu, pe care am semnat-o ca motto, domnia sa a decis să ne arate că, în acea "lecție de construcție", lăsată umanității, există și ceea ce se cuvenea să fie prezentă, în ea și o parte, interesând vital țara noastră. Astfel, domnia sa dăruiește în preajma mării sărbători a Zilei Culturii Naționale și zilei poetului național, într-o ținută grafică de excepție volumele: "Izvoare ale măreției și tragediei lui Eminescu - Eminescu să ne adjucece" (studii de sociologie etnospirituală);

"Eminescu pe marele drum al destinului" - vol. I - "Pe nesfârșitele drumuri ale cărții ursitoarele destinului eminescian", 332 p.; "Eminescu pe marele drum al destinului" - vol. II - "Pe lungul drum al destinului" - 348 p. și "Izvoare ale măreției și tragediei lui Mihai Eminescu" - 528 p. - Eminescu să ne adjucece - (studii de sociologie etnospirituală). Apărute la Iași, cele trei volume însumează 1.208 pagini. Pe supracoperta primelor două volume, ne întâmpină, înrămată fotografia poetului la vârsta de 19 ani de o frumusețe zeiască și același text, datat (1882).

Îl voi reproduce, întrucât este semnificativ pentru cunoașterea motivației care mă determină să fiu convins că poseda, pe lângă măiestria artistică necesară, ce l-a determinat să cuprindă în lecția de universală dimensiune "de construcție a umanității" și partea închinată poporului și patriei sale, pe care poetul le-a cunoscut, încă din copilărie și a constituit, apoi, preocuparea fundamentală a sa, de o viață. "Întâmplarea m-a făcut ca din copilărie încă, să cunosc poporul românesc din apele Nistrului începând, în cruciș și curmeziș până în Tisa și în Dunăre și am observat că modul de-a fi, caracterul poporului, este cu totul altul, altul decât acela al populațiilor din orașe, din care se recrutează guvernele, gazetarii, deputații". (Mihai Eminescu - 1882).

Cum cele 1.208 pagini, cu o mare diversitate de elemente, legate de mai multe domenii abordate de domnul conf. Univ. dr. Aurel David, fără puțință de a fi înfățișate, m-am limitat, la ceea ce doar un

geniu e în stare să înfăptuiască – să dea “o lecție de construcție umanității”, fenomen de o complexitate și dinamică a devenirii inimaginabile. Voi consemna doar acele aspecte, indispensabile reflectării realizării acestei grandioase construcții, la îndemâna autorului de opera eminesciană, în totalitatea sa pe care, printr-un efort sisific a parcurs-o, oferindu-i-se apoi, într-o exprimare deosebit de atractivă și accesibilă, cititorilor cu un nivel mediu de pregătire intelectuală. “Școala va fi bună atunci când popa va fi bun, darea (taxa) mică, subprefecții oameni care să știe administrație, finanțe și economie politică, învățătorii pedagogie; pe când adică va fi și școala școală, statul stat și omul om, precum e în toată lumea...”. (Mihai Eminescu)

Aprecierea lui Eminescu pentru Aron Pumnul, dascălul venerat, care i-a marcat tinerețea, este un luminos exemplu de prețuire a “luminii revărsate” asupra sa, spre a potoli nesățioasa sete de cunoaștere, a atât de înzestratului școlar, la rândul-i prețuit de acel dascăl minunat: “Nu râdeți domnilor de Lepturariu. Dacă a exagerat în lauda asupra unor oameni ce nu mai sunt, apoi aceia, mulți din ei, au fost pionieri perseverenți ai naționalității și ai românismului care însă de nu erau genii, erau cel puțin oameni, de o erudițiune vastă, așa precum nu există în capetele junilor noștri dandy... el e personificarea unui principiu, sufletul – nemuritoriu neapărat – care a dat consistență și conștiință națională maselor și a făcut din ele o națiune”.

Primul volum este alcătuit din trei capitole, fiecare cu o semnificație distinctă și necesar a fi valorificată. Este vorba despre: “Copilărie îndrumată pe drumul cărții”; “Strădanii de stăpânire a științei de carte” și “Spre Sibiul ardelean – Pe marele drum moldovenesc”. În acel răstimp, visând la mult așteptata călătorie, ca la un drum al destinului, Eminescu a compus poezia “O călărire în zori”, pe care a trimis-o lui Iosif Vulcan, la revista “Familia”, aceasta fiind a doua colaborare la revista respectivă. Mihai s-a întors la Cernăuți, pentru a-și pregăti plecarea la Blaj din Ardeal.

Cu gânduri de zbor peste câmpii întinse, Mihai s-a abandonat în voia destinului său, privind spre crestele munților Carpați, dincolo de care întrezărea chipul feeric al țării sale, dulcea Românie, țara lui de dor. Volumul II se deschide cu portretul color al domnitorului Alexandru Ioan Cuza (1859-1866), sub conducerea căruia s-a creat statul român modern. Alexandru Ioan Cuza avea să fie mentorul tainic al ideilor eminesciene privind edificarea României întregi. Acesta este alcătuit din cinci capitole formulate astfel: “Drumul spre Blaj – Inima românismului”; “Blajul, între speranțe și dezamăgiri”; “Pe drumul norocului – Din Ardeal în România”; “Pe drumul speranței – Din Novaci la Dunăre”;

“Pe drumul împlinirii destinului”. Întrucât satul Călineștii lui Cuparencu, în care au descins primii Eminovici, a fost colonizat după anexarea Bucovinei de către Imperiul Habsburgic, cu ruteni din Galiția. Eminescu avea să le spună acestora: “Ne ținem grapă de părinți, ce neam de neamul lor au fost români... scriitorul acestor șiruri e însuși neam de țărani... și a ținut coarnele plugului pe moșia părintească”.

N-am nicio îndoială că numai dintr-o inimă și o minte copleșite de măreția și tragedia lui Mihai Eminescu, s-au zămislit aceste perle, pe care, autorul volumului “Izvoare ale măreției și tragediei lui Mihai Eminescu”, le-a așternut sub chenarul cu cele patru fotografii ale lui Eminescu din 1869, 1878, 1884-1885 și 1887-1888 cuprinzând splendide “studii de sociologie etnospirituală”.

“Eminescu-i steaua care-a răsărit pe bolta cerească a bătrânei Moldove, s-a transformat în luceafărul care a luminat cu razele lui vatra sfântă a neamului, în cruciș și curmeziș, a devenit port-drapel al luptei pentru apărarea tinerei României, a fost jertfit de potrivnicii neamului pe altarul Daciei cele Mari și mult visate, iar chipul și spiritul lui s-au întrupat în comete care a prevestit prin semne cerești nașterea României întregite”.

Pentru Mihai Eminescu expresiile “neam și țară” au avut o semnificație etno-spirituală aparte, fiind încărcate cu aura sfințeniei. Pentru el neamul din care se revendica era neamul românesc – neamul

băstinaș în vatra Daciei getice, iar țara lui era România - care încorporează toată vatra pământeană unde se vorbea românește. Opera poetică a lui Mihai Eminescu, precum și scrierile cu caracter politic și social arată că virtutea eminesciană a iubirii de neam și țară reprezintă expresia forței sale intelectuale, pe fundamentul căreia a urmărit cu abnegație, consecvență și credință idealul unității naționale, partea care privește România din întregul numit "construcția umanității". Aceasta încorporează următoarele fundamente etno-spirituale:

1. Respectul față de părinți și locul natal;
2. Credința și educația creștină;
3. Asumarea și apărarea identității neamului;
4. Croirea hărții mentale a vetrei neamului;
5. Reconstruirea profilului etno-spiritual al "bunului român";
6. Apărarea limbi române și afirmarea culturii naționale;
7. Așezarea istoriei neamului pe fundamentul adevărului;
8. Îngemănarea naționalismului, patriotismului și românismului;
9. Deșteptarea nației și apărarea trebuințelor nației;
10. Apărarea fraților aflați în sărăcie și sub stăpâniri străine;
11. Credința în făurirea statului național unitar român;
12. Spiritul de jertfă pentru neam și țară.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Geo Călugăru, Membru U.S.R.

*Independența
prin Cultură*